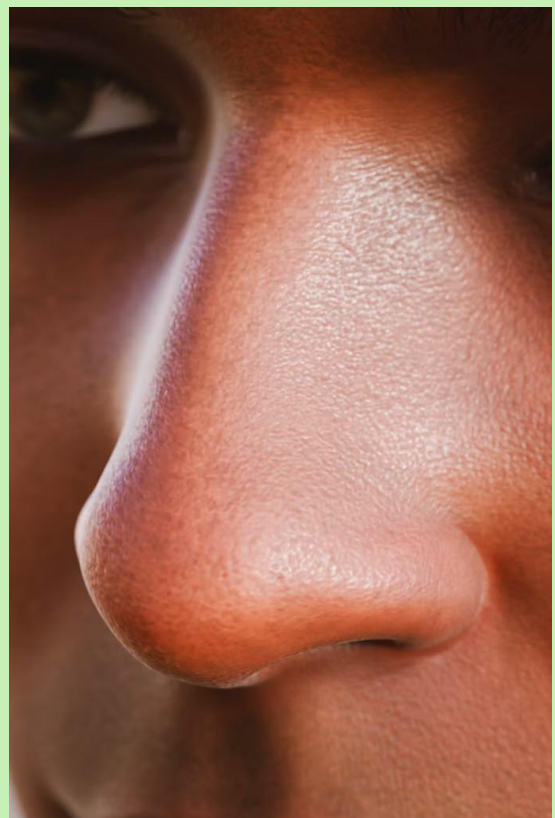

Negacionisme

Sense pensar-m'ho dos cops, em dispo a passar un temps en el que em faig més conscient que sóc en presència de Déu. M'hi dispo amb afany de cercar quins sentiments són els més escaients pels moments que se'm presenten aquesta setmana. Conscient que dels sentiments que m'habitin en brollaran les accions. Per encertar-la millor, cerco ajuda enfocant-me en els sentiments de Crist. M'atanso a observar quin foren els seus. Soc conscient que me n'adonaré apropant-me a les escenes de la seva vida. Més atenció hi posaré si reduixo inputs externs. Acluco els ulls. Cerco un espai silenciós. Evito distraccions.

I afino el nas. El que arrufo quan no ho tinc clar, el que oxigeno quan prenc nou alè. Faig atenció a l'olor que me n'arriba, sigui del desodorant que m'he posat després de la dutxa, d'alguna essència amb la que m'agrada perfumar l'espai de pregària, de les torrades o el cafè que d'altres estan ingerint mentre jo prego... afino el nas! El que en joc per orientar-me a les fosques i que em remet a connectar amb els sentits interns.

El nas que activo quan, en plena ruta de muntanya, el GR em marca un traç predeterminat, i jo enfilo per una drecera no prevista. El nas que no es mou pel que altres em demanen, volen, desitgen, marquen, imposen. El que s'activa quan m'apropo a cercar quins sentiments van moure el Crist. El nas que es deixa portar per la intuïció, sense entronitzar-la ni menystenir-la.

Amb aquesta finor, llegeixo ara [Mt. 21, 28-32](#). Quin nas se m'activa? Quin negacionisme desplego? Quina excusa trobo? Què dic? ...i què faig?

Observo els moments en els que al llarg dels darrers dies he desplegat el meu negacionisme, he trigat a respondre al que se'm proposava o s'esperava de mi, m'he fet esquiu, he dit i no he fet. M'aturo ara a valorar els moments en els que he fet sense fer-me pregar, fins i tot m'he avançat a l'escomesa i m'hi he arremangat després d'haver fet el ronso. Quina intuïció m'hi ha mogut? Quin nas he afinat?

"Miradle" Ain Karem

"Hem de ser més àgils a salvar la proposició de l'altre que a condemnar-la" "Cuidar i no condemnar cap acció humana. Considerar la intenció de l'altre, que sovint és honesta i innocent, tot i que els seus actes semblin exteriorment dolents" (S. Ignasi de Loiola)

M'acomiedo d'aquest moment de pregària. T'agraeixo, Senyor, les intuïcions i flaires per on m'has portat. Amb el Parenostre d'avui, et dono gràcies, Pare, per tant compromís arremangat, actiu i discret d'uns i altres. Per tot el que es mou sense fer soroll mediàtic, sense cridòria ni propaganda de paraules. Agraieixo trobar-nos, Senyor, més en les obres que en les paraules.